

מדינת ישראל

משרדיו הממשלה

מאת כ. גולן

ווענבר פה פלאה קיון

1978 - 1971

מדינת ישראל
ארכיוון המדינה

11

ג

מדינת ישראל
משרדיו הממשלה

6465

שם: לשכת ראש הממשלה גולדה מאיר - ה

ג - 11 / 6465

מספרית: 251039 מס פריט: 43.4/20 - 36
07/05/2009 תאריך: 02-107-09-11-09

מזהה פיזי:
מזהה לוגי:
כתובת:

מחלקה למדעי היהדות
אוניברסיטת תל אביב

ת. י. מ. א.

11

of it came straight from my heart:

"While our Premier is fighting a rearguard action in the fields of Washington, we would like to pause here for a moment and confess that we're a lot luckier in Golda than we deserve. Just two years ago, when they took her out of the mothballs, all of us — including this here smart guy — asked what the hell they meant by dumping this worn and weary old battle-axe on a vigorous young nation like ours.

"Nowadays, we get excited just watching her as she stumps along to an airplane. Her face is lined with worry, yet she never seems tired. Apparently she's younger than any of us. A supernatural phenomenon. Oddly enough, there's barely a trace of Mapai about her, except now and then in the kitchen. She's so strong she can afford to weep straight into the cameras at a funeral. By now, we even like her twangy Hebrew and her frizzy bun. Dear Golda — a love story.

"It's said that if she didn't exist we'd have to invent her. As if we could. As if the wildest imagination

could invent a prime minister with a shopping basket, a flying grandma.

"She is 73 years old today. She is out there in the front line, facing the scowls of a U.S. President and the synthetic wrath of his Secretary of State, who don't understand why this old lady won't withdraw to the old frontiers and go rest among her grandchildren already.

"We don't envy the President either — having to stand up to our stubborn grandma. One can't even yell at her, for God's sake. She may burst into tears — part ham, part genuine — and be deeply shocked. And in fluent English, too. She knows the score, does our player — pitch, President and all. There she is now, surrounded by the sharks of the press corps and the chameleons of the State Department, all waiting to snap. How does she bear up under this impossible load? Where does she find the mental and physical strength at her age? We don't know. We can just wave to her from afar, and tell her that we love her."

One month later, I received a brief reply from Golda, as follows:

"My dear,

"I have only just been shown your article. When you wrote what you did about me at the time, I did not take issue with you. This time I feel an urge to say: bless you — not only because it's nice to read such agreeable things, but out of respect for your courage. Naturally I don't take it for granted that you will never write other things about me again, but for now it's nice."

And it was signed in her childlike script: "Golda Meir."

Some time later I met her in Jerusalem at a reception for some VIP. I caught sight of her amid a flurry of admirers, chain-smoking as usual. She beckoned for me to come over, and smiled at me. She had very sad eyes, had Golda, even when she smiled. She didn't say a word, just shook my hand for a long time.

A fortnight ago when the news came, there were sudden tears in my eyes.

EPHRAIM KISHON

*Translated by Miriam Arad.
By arrangement with "Ma'ariv."*

Dear Golda...

IT WAS A purely one-sided affair, that correspondence: I wrote my letters to Golda, and she read them in the paper. I only saw her on TV, or got a glimpse of her at some do or other, but hardly ever came within handshaking reach of her.

I thought of her as a gruff and grim Labour leader in the old Leninist tradition, a chain-smoking Party pro, speaking for the starving masses who had nothing to lose but their chains. I never swallowed the "American background": she was a Russian Jewess, and that was that.

Then I heard she was ill, and was retiring, and would join the vast pantheon of disillusioned public figures.

And then Levi Eshkol died and the Party got Golda out of hospital in order to give themselves a breathing spell between decisions and the whole country was in a tizzy. We were yearning for a young and

charismatic leader who would give things a bit of a shake-up, but they, with their characteristic contempt for public opinion, had gone and picked us an old lady.

That was 1969. This writer sat down and wrote a venomous little piece, deliberately couched in archaic language, under the sneering title: "Changing of the Guard" in inverted commas. The bitter words seemed to write themselves:

"And it came to pass after the death of Levi that the children of Israel saw their sore affliction and the many foes arising to slay them, and they said: Oh, that we had an old and exceedingly weary woman to reign over us now. And the Party went and bowed down before the Woman and said: We pray thee, show kindness unto us and save us from a fearful schism. And Golda said onto them: Forbear, for after I

am waxed old shall I have pleasure?

"And they pressed upon her greatly and said: Behold, the people love thee as a flock that hath no shepherd, and a public opinion poll hath even now shown that a full half per cent desire you as their Premier. And Golda saw that it was good, and she yielded unto them and was sworn in.

"Now there was a great changing of the guard in Israel, and instead of Second Aliya there came First Aliya functionaries, and the children of Israel bowed their shoulders to bear and became servants unto the Elders of Zion for many days. And the People was young and wist not that the skin of its face shone with stupidity, *selah*."

That's what I wrote in my first letter to Golda. In matters of premiership, however, it isn't journalists and other such prattlers who decide — it's the boss. Golda moved from her sickbed to the office in Jerusalem, and we could go drown in our inkpots.

In a few days she started talking to us in her simple, down-to-earth manner, and in a few weeks she was

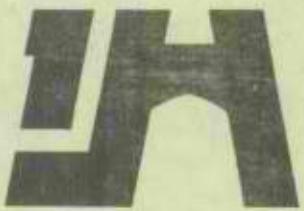
talking this way to the world's statesmen as well. In half a year we really felt pretty stupid: Golda at 71 displayed a tireless energy, a wholly new style, and oodles of charisma. We blinked and stuttered: "Well, all things considered, maybe she isn't that old..."

IN ABOUT a year my conscience began to act up in a rather nasty way. I'd always had this principle of not going for individuals but for principles, and here I had poured my ridicule upon this wonderful woman. Because by then I found Golda's simplicity magnificent, her manner unique, her personality, endearing. Two years after her *ad hoc* appointment I found her beautiful, too.

She didn't respond to my article. One day I sat down and wrote another letter to the old lady. She was in the U.S. at the time, on one of those occasions when our overseas friends played cat and mouse with us. This time, the name of the game was Phantoms: Yes, we'd get them — no, we wouldn't. My piece was entitled: "A Miracle," and every word

תיאטרון ירושלים

THE JERUSALEM THEATRE

יד"ר אדר תשל"ג
8 במרץ 1974

ח' ז' סוכובידג'

ראש העיר מר סדי קולק מ חכבר להזמין | לפ חיה | שבוע אפרים קישון

שחקנים בתיאטרון ירושלים ביום ב' א' דוחה"מ פסח 8.4.74 בשעה

20.00

בחכניתו ברכה ראש העיר מר סדי קולק.

קטעים בביוז שמואל סבל ושמואל רודנסקי.

הקרנה הסרט "השוטר איזולאי".

הרמת כוסית עם אפרים קישון באולם הכנסה לתיאטרון.

נא אשר השתתפותך כדי שנוכל לשולח לך כרטיסי הזמנה אישי (זובי).

בברכה,
הנהלת תיאטרון ירושלים

ו. א. מ. 2. מ. ג. י. נ. מ. א. מ. א. מ. ג. י. נ. מ. א. מ. ג.

לכבוד

תיאטרון ירושלים

ח.ד. 4072, ירושלים

ו.ג.ג.

נא לשולח אלינו הזמנה לפ חיה | שבוע אפרים קישון בתיאטרון ירושלים.

ש

כתובת

5-1-2//

ירושלים, י"ג, בתבת תשל"ב
4 בנובמבר 1972

לכבוד
מר אפרים קישון
רחוב המחנדב 48
חל-א ב י ב

קישון חיקר,

רק עכשו הרואו לי את כתבתך מיום 3 בדצמבר 1971.

כאשר כתבת עלי בזמן מה שבתת לא באתי אליו בטעות. הפעם
יש ליazon לחייב לך ישר כח לא רק מנגנוני שנעים לקרוא דבריהם טומם, אבל
מחור הערצת לומץ שלגך כדי שאחת מכם אותו ברישמה זו.

זומן פאליו שאיבני קיבלת זאת בערובה שאף פעם לא חתוב אחרה,
אבל בזנתיהם זה געיס.

כבר כה,

טלהת מאיר

הניסיונאי ביכソン לעולם לא זהה בפניהם גולדה, שאיבר סיגתת, תמייתת בחידוש המלחמתה. הירא-תירא המונעת את המלחמה עצמה, ואילו אף המצביא המצרי את חילוותיו על הגבולות הבטוחים והמוסכמים של 67, הרי בכיר היה עם ישראי' מגויס מומן בחנוך מלך צייד לקרב הآخرן במקום להציגו השגנית. לעולם לא יתפומן הנשיא הוטוב, שגולדה יודעת בchein, כי סדרת רצחה בשלום בכנותו איגנו סובל את הרוסים, אבל מחר, בכתילה, ינקב הائي בביבסה לפולו שרטוןן כמסוננת, וולקאדאפי המטורל שיבוא במקומו יפתח במלחמות- סדרת בטחות פגומות מתקלאביב...

כמעט חסרייסקיי להסביר זאת לבעל אסטרטגייה גלובאלית או איד' אומרים זאת, ואל לנו לכוון עליהם על שם בועסים עליינו. גם צ'מברליין שנא את האס'ים. אבשא' לשנגן את יוז'יננו בפיינון אחד בלבד: ב, לא"ר צ'וללה והיסטריה. באנו' שלום אמריתאי אף שעל אחד תחרות שלום' אמרת' כמעט הכל. ובינתיים יבוא המוביל לאו! יהודים לא-יגוראמאלים, השדנים, מחרוראים, לאו! צ'כיה אומת הפעם לאו.

למען האמת, אין לנו גם בvincos. אין יעדן מול הסבב העיקשת הזאת עם העינש החומות והמא-שיכות ? אפליו קול אין להרים עלייה. היא עלולה לסרוץ ברגע סוף ייאמינו בפם אמת :

— מزادם — יפצער בה הנשיה — הרי את
ויזדעת, שהבטחתך לנשיה סאדהת כי לא אספס פאנטו'
סימן כל עוד צורר שקט בתעלת, מה את רוצח איפוא
ומכבי ?

— פאנטומים. כדי לטעמה על השקט בחללה.

היא יודעת, גוסס לכל, להודיעו רבאנגליות מאינית. היא מבירה את המגרש, היא מביבה את ניכנון. היא לא רודגת לתהברר מחדך, האמצעית היהודית שלחה להשאי אהיריה נבולות, שאבּן מבריחים אוחנו לנצח מל' חמה בכל עשר שנים, עכשייה היא מוקפת בריש העתונות וויקוות הטעים ידפארטנט, כל הביר הנעטש הזה של קידרנס ביגלאומי מעולה, שבו אין ההזגה נסקטת אף לרגע אחד. איד היא עומדת בנט הבלתי אפררי הון, בגיןיה לה הכהות הנפשיות והופסיטים בגיל שלה ? לא אלוקים חשובות, אול. אונחו יובלם רק לנונח לה מכואן מעבר לאוקינוס. ולומר לה, שאונחן אהובים אוטה.

באמושים אלה כאשר ראש הממשלה הפסיק שלו נסלה קרב-יבוסוף אישי בשנות ואשינגטון, וה- נסיא ניכסון בולו-תוכחה ושר'יז'ו זעם סינטני, וה- נסבא סלאאת עדין לא הבהיר מה פירוש שנתה הכרעת נגעדור נא לרגע קס וגוזזה, כי יש לנו יותר מולע נולדה מאסדר שכל. אך לפני שנתים וחיצי, כאשר הנ- הגנת מפלגהה הפדרלית העלמה אותה מן הנשיה בחרו פתרון בינויים, היהת כל הארץ, ובתוכה מתח שורות אלך החכם, עזקה אחת גודלה נגד העול הנעשה ל- מעלה. כיצד לממן הקם, שאלנו, כיצד אפשר להושיב על ציוויל העם הצער והרוכן הזה אשת חכמים עייפה, ואפיגות שער ומטב ?

איך למען חמם אפשר לטעות טעות קולוסאלית
בפרק 2

היום ניתן יכולם להשתכל בה בילוי התרגשות, כשהיא מודדת לאיטה לעבר המוטש. עיניהם מטרודות לגבורה מאייה, או היא עצמה, דוברת, אינה עיימה לעולם. היא בראה עציה ורעהה כאחנה, חספה על-יבנויות. ולמרובה הפלא, אף המכער אין מוגש בה במיוחה, אלא פה ושם במטבחה, היא כה חזקה, עד כדי בולוותה יוכלה להרשות לעצמה ללבות ישן תוך המצלמות. העברית והמנוגפת של יהודיה למגנינה תביבה באוניברס. יש לה שאורט ברכות, מיטות, מיטות, מיטות, אמר מה לדבב.

הזכיר על אודוטה לא אתה: לולא חותה קיוטה
הוינו בוריכים לחמיא אותה. אבל ככלום אפשר לחמיא
אותה אפילו בעורצת הדמיון המפלג בוחר: ראש מדינה
אם כל חברך מעורב?

הוא בת 73 כילום. היא שוב חפורה עמוק בקוו הראשוני מול האמריקני החיצוני הוה, שיזידחו לארכנגו מהושכתת כדי יומם במחשב אלקטווני, הנושא ניכסון אשר בשום פנים ואיזו איננו מסוגל להבין, מדוע האתת כסותית הטובה הזהה מסבכת אותו בנסיבות כה טסוכניות, מודיעין נסונה כבר לגבולהן הישנים ונוחה לה בין נסידה?

ואמנם בכך לשבוג את הגאייש' וזוא לעולם לא
יתהסס, שלפני דלת ביתנו עמד אבא גדול ועצבי, הטערוכה הנויות של תעשיית הנשק הסובייטית, אשר
מנולה מכירנו מדי בוקר בבוקרו, שבעוד חמש שניות
חישחה החסתורות הנוריות, שההמפעלים ימייריאו בילי
הפסד של זוכן והחותחים יונשו ללא רתע — ואף על פי
כן בית שודר שקט עירלא, והיהודים הוודים מן הקול
זוע והוליכים לשיזן בשלווה של תינוק, ובבוקר קמים
ומתקוטטים בזיגוגם על השטויות המבווכות ביזה, מפניהם
שחדרת לבitem נפאתה 700 קילומטר-
רים שפאלת מוגרבוי, מעבר למדבר ומעבר
ל... ומעבר לכל ויבט

קידר של הדרם והשען. אשל שיל ווּוְרַטְסָה
סנתנסותם של שלוש סוכות והוב יונגן כוננות
לחברותם, כולה, נזיא חבורותם באנדרוּרָה.
ונדרסם בגול הפל : יונדר פלום ואושר —
ווער העושר.

ישראל עומדת מן הצד

וְאֵת הַעֲמָקָם אֵין יִשְׂרָאֵל כְּפֹרְבָּת בְּכָל
אַיִלָּה אֵין לְהָיָה חִזְצָדָה לְמִשְׁתָּחָן. לְכָל
נָזְנִים נְחַשֵּׁב מֵרְתָּאָנוֹ — לְעַבְרָה עַד
הַנֶּסֶת גָּנוֹ, וְרָאשׁ סְמִלָּת בָּרוּמָה לְשַׁעַר
יִשְׂרָאֵל — כְּדִיד גָּדוֹלָה כָּל יִשְׂרָאֵל.

רבים באוריינט סבורים שגם יהודר כור
מכונן, צפויות לישראל רק צדירות — לא
ותהו אכזרי־ישראל אל כב שנות עליינו
נוב. הוא באמת אמת מוכ — אבל הוא
תנו לחץ מופץ (ויהי לח' מושך)
באה, היהודי או היהודית־לטבאות לא
מושגנים לישראל אין סוב אלא מוכך
החוינה של ישראל אין סוב שאניגת מהיחס
אפריקני, או מהמודינה שאניגת מהיחס
ישראל בדידות ביחסות. מוכך כל
היה נתנו להלן דזות להעכיה. שטח
מגלה משוא נטם לרגע ישראל. אבל
וניה דהין ציד להעכיה.
על כל פיטס. ישראל לא תענחת שום
ישראל את כר האנס, שישיינען פוקרי
טיטס אחדים, לכל הפתוחה. אבל אם
ישראלו, גם זה לא יהיה אסן גוד
ישראל.

חגשה סן העמוד העודם) מטענו: מטעם שהוא החדש בראותינו ידידות לא-
שכנרנו. וזה חטא, שהכובשיים מגלים בראה כל כדרינה ואצל כל אחות, רחואת את
הארון, בסתנה גודלה של שכנותנו גודלה".
אך ככל שהחולף הזמן ואני צולמים שמות
נדושים, נסאר מאקס יעקובסון "הcosaן החוק

ירבו העיקרי תוא קורט ואלזרחים. כי צי
ירוחם בעייניאסטריה באורים. מנותו בעקבטן
הווא סונטה בעייניאת אטואס. חביב על כל
הברידי וונציג מדינה נישראליות. הפסוביטים
בכמת ארץית ערבית וכמה מדינית אהיריה
אלילו יעדפו אסטריה של פיני: אבל תמכה
אלילו נבראה אונגה פורנזה — על כל גוים לא
ברורו.

הובספורדים ובוכרים והאחרים – נציג ציילון
בקרים. ג. ס. אמרנסקי; הצעץ התאומים
השענברג אונדול אנטון; הצעץ הצעץ ס. הרה
– א' אפשר לראות כל את האתגרים כמושג
של הגות האתגרית-האטגרתני. או את שמי^ה
הדראשונים כמושגים גוש אבטחה הלאטיבית.
הדראש על נס, הצעץ – היזוט כידוד של ה-
השא איזודה – כובון מוקול על ווא'
סרג'נט – אצלוויו, שהוא יושברש ווועז
האחרים. לוחירות פעולות ישראל בששחים ד'
ב' "בבושים" איננו יכול לדבר לשלוט אם ווועז-
לום, שהוא אחת ה"קליננטס" המתוודים של
הדראש.

ואשר לא, אַקְוֹן — הנה יַאֲכֹרְהוּ רֹב הָיָה
בְּיִלְמָדָם וְאַפְּרִיקָנִים, שָׁאַבְנָם רָגִי פָּאָד
בְּשִׁמְמָרוֹת הַכְּלִיל הַבָּא יְהִי אַפְּרִיקָנִי (אַבְּרָם
בְּיִלְמָדָם אַפְּרִיקָנִי בְּשִׁיחָה בְּיוֹרָה) אֲחָרִי
בְּכָלּוֹת הַכְּלִיל מִזְמָרָת יְמִינָה הַבְּשִׁירָה בְּיוֹרָה הָ
עוֹלָמָה, שִׁיחָה לְשֹׁחֵר וְיִשְׂהָה אַלְתָּה, וּמִירָתָה
הַמְּהֻבָּרִת לְלִילָה שֶׁל אֲוֹרִים הָיא אַתָּה (תְּהִרְ) —
אַבְלָן כָּד יְוִשָּׁבָן כָּל רֹב אֶרְזָתָה אַפְּרִיקָה
אַנְיָן מֶרֶב אַלְמָנוֹן פְּקוּדָה, לְמַעַשָּׂה בְּנָתָה, שְׁהָאָתָה
לִקְיָנִים מַלְכָדִים יְתָהָר אַיְרְזָנוֹן נַבְּרוֹנָם
כְּלִילִי אַדְרָוִן אוֹ לְאַמְנוֹר אַפְּרִיקָנִי, מַבְּרוֹנָם

בזום האחרון יש רושם. כי כהו וווענו, לרומו מזד הסינים, שייטבו במקומם אפריקני, בוגנה הקבוצה האפריקנית והודו שתרדי, ואפשר לbehor במעונת. האמת וויא שאין כה' סופ' בונגדדים פוטאנזליים. ואולם תחכמי קאנט טוניגט, כי עדרי הוי מעדים טוניגט מהאנט היטיגט מהאנט אדר וויא כה'.

שנזכרת היה שישראל היה שוננת את המלחמה
קרוב לוודאי, שישראלים היו מוחדים אותו
יכוחים הרבה יותר טוביים. אותה שעה לא היה
יותר מעד. אולם החשי כי כל מלחמה מובח
בחיה בח' פ.ה, בעדר עמוני מכך תכנית
אלת מיט שבתם תניimi יותר מוכן ללחום

מרחך גדול — לא רק בזמן, אלא גם בתחום
הה בחימה. ואת לא באלאסנדיריה...

יסים הווידים יצאו ממצרים

או, שכל אחת מלהן מתקשתה בוגנזהה של
אלימות מקודשת, ובינתיים היא מובהה
באזורנו.
מצבאים שלם פירדן, וההודים החווירו את
ערן.

ו' בתרש"ה ימליצהו ליד נבול לוב האוירוראים

הם שדרקו את רגלייהם למקומות, והקבוצת
סורה באלפען נוכנבר.
וישיטים קיימו רכבה-אוורור ענקית דרך בטיסיהם
התקפתה על בונגאל הבודהית, היא בורה-
בן הוטביסים. האמת היא, שהיטיסים התזדים

האחת – לונאשינגרטו

את רישימת הפניות המודיעות של הנושא
סעו לפיקינג בפברואר.
נו מוחץ לוואשינגטן:

שניהם — בברמודות,
המערכיות — בפלורידה.

היא צם גולדה בזיר. הרשות ממשלת ישראל,

שְׁפִירָא יְהֹודָה

צפורה מחייטת הטוונן: חדור למחשבתם ולנשומותם של הסויים ולהם

עמ' 226 ו-227 מילון עברי-נוצרי

J. J. N.